

Három óra mágia - a *Tánc Tavasza* első napjának vendégei, **Novák Ferenc** „Tata”, a sepsiszentgyörgyi és a bukaresti társulat szinte szó szerint elvarázsolta hétfőn este az udvarhelyi közönséget. Nekik köszönhetjük, hogy három órára megszűnt létezni a külvilág, eltűntek a mindennapok gondjai és az esőcseppek monoton kopogását is elfeledtük.

Novák „Tata” a szentgyörgyi táncosok és zenészek, egy térkép és egy mutatópálca segítségével korszakról korszakra, táncról táncig haladva kalauzolta a közönséget a magyar táncok kialakulásának érdekes, írásban eddig nem jegyzett történelmében. A közel kétórás tánc történeti óra igazi időutazás volt, amely a „semmit nem tudunk arról, hogy mit táncoltak, hogyan mulattak a magyarok akkor” honfoglaláskorban kezdődött, majd a legősibbnek tartott,

körtánc, és az akár nagyböjten is lejthető női karikázó bemutatásával folytatódott.

Kaptunk ízelítőt a Rákóczi cigány kardkovácsai által kitalált és fennmaradt botosból, a reneszánsz kori botrányos udvarlós ugrásból, a legények virtuozitását próbára tevő legényesből is. Járták a táncosok a fülledt barokk szülöttét, a forgóst, amely „olyan, mint a csavart oszlop a templomban”. Ropták a reformkor báltermeiben divatos mütáncot, majd a verbunkos következett és a rendhagyó táncrendet egy tüzes, autentikus szatmári csárdás zárta.

A közönségnek a nyolcvanadik életévén túl is leckét adott a Mester - szellemi frissességből, humorból, irigylésre méltó szakmai tudásból, tapasztalatból és sztárallűröktől mentes szerénységből. Szívesen hallgattuk volna még, de közel kétórás előadása végén meghajolt és eltűnt a kulisszák mögött, mintegy átadva a rendhagyó történelemórája alatt a levegőt szépen csipkéző tánckarnak, amely a percekig tartó tapsot egy ráadás csárdással köszönte meg.

Az est a bukaresti *Masca Színház* előadásával, a *Holdbéli Pierrot* misztikus, de mégis földi, könnyes-nevetős történetével folytatódott. A koncertteremben a múlt század eleji Párizs dekadens, kicsit szecessziós hangulata kelt életre, ahol a Holddal különös, furcsa viszonyban levő, gyengédségre, szeretetre vágyó Pierrot, a commedia del arte-k szomorú, vásári bohóca csetlett-botlott. Láttuk őt a fotográfus, a szerető, a hősszerelmes, a horgász és a sanzonénekes szerepében. Negyven perc fehér pantomim, ahol a bohócruhás, fehérre meszelt arcú színészek

szavak nélkül, arcjátékkal és gesztusokkal meséltek. Játék és művészet a javából csodálatos, sejtelmes és rejtélyes holdfénnel teli utazás.

„Non! Rien de rien,/ Non, je ne regrette rien (Nem, semmit de semmit/ Nem, nem bánok semmit) búcsúzott a közönségtől a holdkóros vagy inkább Holdbéli Pierrot. Edith Piaf örökzöld, mélabús sanzonja akár a Tánc Tavasza fesztivál első napjának mottója is lehetne. Biztosak vagyunk benne, hogy mindazok, akik szem- és fültanúi voltak a nyitónap két előadásának, „Nem! nem, nem bántak meg semmit”. Egyetlen percet sem abból a 180-ból, amelyet a tánc bűvöletében töltöttek el.

[Az előadáson készült fotógalériát ide kattintva tekinthetik meg.](#)